

E. Morawiec

Evert Willem Beath

Studia Philosophiae Christianae 1/2, 322-323

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

newskim. W 1915 był współzałożycielem Instytutu im. J. — J. Rousseau. W 1924 zorganizował Instytut Psychagogii, którego biuletyn *Action et Pensée*, jak również seria wydawnictw pod tym samym tytułem, zyskały wkrótce zasłużoną sławę. W 1948 r. otrzymał doktorat honoris causa od Uniwersytetu Londyńskiego. W tym samym roku został profesorem zwyczajnym Uniwersytetu Genewskiego. Na tym stanowisku pracował do śmierci.

Główne dzieła:

Ame et action; *Y a-t-il une science de l'âme? Decouverte de la personne*; *Psychoanalyse de l'art*; *Psychoanalyse de V. Hugo*; *Psychoanalyse du symbole religieux*. Ta ostatnia praca jest cenną i nowatorską próbą stosowania osiągnięć psychoanalizy w badaniach nad psychologią religii.

B. Dembowski

Evert Willem Beath

Willem Beth urodził się w Almelo w 1908 r. Umarł w Amsterdamie 12. IV. 1964 r. Studiował nauki fizyko-matematyczne na uniwersytecie w Utrechcie i Brukseli. W 1932 r. uzyskał stopień doktora matematyki, a w 1935 r. doktorat z filozofii. W pięć lat później uzyskał tytuł kandydata prawa na Uniwersytecie w Amsterdamie. W roku 1946 został profesorem Uniwersytetu w Amsterdamie. Prowadził tam wykłady z zakresu logiki, historii logiki i filozofii nauk. W 1952 r. otrzymał nominację na dyrektora „*Instituut voor Grondslagenonderzoek en Filosofie der Exacte Wetenschappen*”, który został utworzony przy Uniwersytecie w Amsterdamie. Od 1953 r. Willem Beth był członkiem „*Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen*”, a od 1961 dyrektorem „*Euratom-werkgroep aan de Universiteit van Amsterdam*”. W 1964 r. w lutym uzyskał doktorat honoris causa Uniwersytetu w Gandzie

Willem Beth opublikował szereg naukowych prac z zakresu swojej specjalności. Oto niektóre z nich:

1. *Inleiding tot de wijsbegeerte der wiskunde*, 1940.
2. *Summulae logicales*, 1942.
3. *Geschiedenis der logica*, 1944
4. *De wijsbegeerte der wiskunde van Parmenides tot Bolzano*, 1944.
5. *Natuurphilosophie*, 1948.
6. *Wijsbegeerte der wiskunde*, (2-gie wyd.) 1948.
7. *Symbolische Logik und Grundlegung der exakten Wissenschaften*, 1948.
8. *Wijsgerige ruimteleer*, 1950.
9. *Symbolische Logica*, 1950.
10. *Les fondaments logiques des mathematiques*, 1950. (ed. sec. 1954)
11. *Inleiding tot wijsbegeerte der exacte wetenschappen, als universitaire sudievak en als terrein van wetenschappelijk onderzoek*, 1953.
12. *Verstand en intuïtie.....* 1954.
13. *Semantic Entailment and Formal Derivability*, 1955.
14. *L'existence en mathematique*, 1956.
15. *Semantic Construction of Intuitionistic Logic*, 1956.

18. La crise de la raison et la logique, 1957.
19. Épistémologie génétique et recherche psychologique..... 1957.
20. De Weg der wetenschap. Inleiding tot de methodeleer der empirische wetenschappen, 1958.
21. Beschouwingen over het logisch denken, 1960.
22. The Foundations of Mathématique, 1959.
23. Épistémologie mathématique et psychologie. Essai sur les relations entre la logique formelle et la pensée réelle, 1961.
24. Formal Methods..... 1962
25. Implication, formalisation et logique naturelle, 1962.
26. Tłumaczenie pracy A. Tarskiego p. t. „Inleiding tot de logica en tot de methodeleer der deductive wetenschappen, 1953.

E. Morawiec

Aleksander Koyré

W dniu 28 kwietnia 1964 r. umarł Aleksander Koyré. A. Koyré urodził się w Taganrog (Rosja) 29. VIII. 1892 r. Po ukończeniu studiów licealnych w Tiflis studiował matematykę i filozofię na Uniwersytecie w Getyndze, gdzie słuchał wykładów Husserl'a, oraz na Uniwersytecie w Paryżu. W roku 1929 uzyskał stopień doktora i objął wykłady na Uniwersytecie w Montpellier, a 1930 r. otrzymuje nominację na dyrektora l'École pratique des hautes études de Paris. Okres drugiej wojny światowej spędza Koyré w Stanach Zjednoczonych w charakterze profesora w New School for Social Research w Nowym Jorku. Po wojnie wrócił do Paryża. W 1956 r. zostaje członkiem l'Institute for Advanced Studies. Jego prace naukowe poświęcone są historii filozofii, a szczególnie historii filozofii nowożytnej. Można w nich, ze względu na problematykę, wyróżnić dwie grupy: prace z zakresu zagadnień religijnych oraz prace dotyczące początków „rewolucji“ naukowej w XVI i XVII wieku. Dla orientacji poda się zasadnicze publikacje A. Koyré.

1. Essai sur l'idée de Dieu et les preuves de son existence chez Descartes, 1922 r.
2. L'idée de Dieu dans la philosophie de saint Anselme, 1923 r.
3. La philosophie de Jacob Boehme, 1929 r.
4. Trois leçons sur Descartes, 1938 r.
5. Études galiléennes, 1939 r.
6. La loi de la chute des corps. Descartes et Galilée, 1939 r.
7. Entretiens sur Descartes, 1944 r.
8. Introduction à la lecture de Platon, 1945 r.
9. Epiménide le menteur, 1947 r.
10. Discovering Plato, 1945 r.
11. Étude sur l'histoire de la pensée philosophique en Russie, 1950 r.
12. Descartes after Three Hundred Years, 1951 r.
13. Mystiques, spirituels, alchimistes du XVI siècle allemand. Schweckfeld, Séb. Franck, Weigel, Paracelse, 1955 r.